

LIDIJA DIMKOVSKA

Az élet költészete

(NOBEL NOBEL ELLEN, 2001)

Nem beszélek többé emberi nyelveken. Szabad vagyok,
mint a fax-üzenet. Olvasható-olvashatatlan, odaér,
ahová kell. Időben érkezem,
hogy bedugjam a térdeket a sütő ajtaján
s az Krisnaként illatozzon a „Négy évszak” pizzán.
Meddig lehet visszatartani a denevért bennem,
hogy ne mutatkozzon a vendégek előtt, most, amikor nappal is lát
(Moszkvában a Fjodorov szemklinikán végzett műtét után),
és a nagynéném ne keverje össze a retkeket az emberi zsíron
sült hússal? Ez a kedvenc diétám.
Szavle azt mondta nekem: nem kell elkészülnöd a sütőben,
de a NUB¹ katalógusában sem.
Dolgozni kell azon, hogy megéld!
Igen? Mennyi munka, Istenem, az embernek még öngyilkosságra sincs ideje.
A jegyzetfüzet tele van megbeszélte eseményekkel, minden ellenőrzés alatt van,
csak ellenőrök nincsenek sehol: egész nap eltelik
a szupermarketben, ahol a szentelt vizes palackokat rendezem.
Sokat vásárolnak és értékesítenek a metafizikai szabadságért.
Az én időm még nem jött el. Állok az úton, és várom a telet-nyarat.
De nem és nem jön. Se hírt nem küld, se haza nem tér.
A bevándorlók is, ha nem tértek vissza, legalább egy zsák pénzt küldtek.
Nézd ezeket a kitágult vénákat! A narancsbőrt,
amit a legdrágább cellulitisz elleni géllal sem kell kisimítani?
Így fizet a száműzetésnek nevezett költészet? Szemkarikák
szem nélkül, Pogány asszony Walt Disney karjaiban,
Párizs ami nem Párizs, amikor nem gondolok rá. Holnap egész nap
a vallások Szótára előtt térdelek és imádkozom,
hogy meghaljon a pap felesége, aki feleségül vesz majd.
Ha meg kell élnem a messzi öregséget, legalább vegyen feleségül
az a Pál, aki összekuszálja a húrokat nem csak a korinthusiakét,

¹ A szkopjei Nemzeti és Egyetemi Könyvtár rövidítése

de az idegenekét is. Miért is ne, eljön az én időm is!
 Magas rangú tisztviselők mondták azt. Levettem a szemüvegem
 hogy egyedül legyek. Hogy fognak nevetni, amikor megértene!
 Milyen édes leszek nekik! Mint egy lottó főnyeremény! Csak nem tudom, babáim,
 hogyan higgyem el nektek, hogy csak játszotok, és nem harapjátok le
 varázslatos ujjamat?!

Az élet írásjelei

(FEKETÉN FEHÉREN, 2016)

*„Azokból, akik nem emlékeznek rám
 létre lehet hozni egy várost.”
 Joszif Brodskij „Közmondás”*

Otthon.
 Szülőföld.
 Nyelv.
 Genealógia.
 Személyes és kollektív emlékezet.
 Archetípusok.
 Atavizmus.
 Kivételesség.

Ah, nyomtatási hiba.

Otthon?
 „Szülőföld”
 Nyelv!
 Genealógia:
 Személyes és kollektív emlékezet...
 Archetípusok-
 Atavizmus:
 Kivételesség.

Az emberekből, akik nem emlékeznek rám, József,
 nem egyet, három várost hoztak létre,
 de a lakosok vagy meghaltak, vagy kivándoroltak.
 Most találkozunk a bevándorlási hivatal ablaka előtt,

a földi és az égi királyság határán.
Egyik külföldi hasonló a másikhoz,
így mindannyian együtt töltjük ki nyomtatványt
továbbadva nekik ugyanazt a tollat.
Csak az élet írásjeleit
írja
tenyérével eltakarva
mindenki egyedül.

PARASZTUDVAR